

החברותא

החברותא בשאנן פנימי לחברים גליון מס 397 בס"ד ערש"ק פר' בשלח (שבת-סירה) ח' שבט תשע"א

פצוצים יקרים

ויהי בשלח פרעה את העם (י"ג, י"ז) 'ויהי' לשון צער הוא (מגילה י') לפיכך אמר לשון צער בעת גאולתן של ישראל, כי אחר כל הנסים והנפלאות שעשה ה' לישראל בהוציאם ממצרים עוד היו אומרים "בשלח פרעה את העם" שפרעה שלח את העם ולא יד ה' עשתה זאת!?

ויסב אלקים את העם דרך המדבר ים סוף (י"ג, י"ח) כיון שמחשבת העם היתה שפרעה שלח את העם ולכן ויסב אלקים את העם דרך המדבר כי בראותם נסי קריעת ים סוף או 'עמך ראו היר הגדולה ויראו', והיינו ויאימנו בה' ובמשה עבדו כי רק אז באו לאמונה האמתית.

ויסב אלקים את העם דרך המדבר ים סוף (י"ג, י"ח) איתא במד"ר מכאן אמרו רבותינו אפילו עני שבישראל לא יאכל עד שיסב שכך עשה להם הקב"ה שנאמר ויסב אלקים, אפשר לומר שסמכו על הפסוק ללמד שאפילו עני בדעת ויהדות ודל במצוות יש לו על מה שישמח כי קרוב ה' לכל וחושב מחשבות שכל ידח ממנו נדח.

ואמר פרעה לבני ישראל נבוכים הם בארץ סגר עליהם המדבר (י"ד, ג) מפני שנבוכים הם בארציות בשביל זה סגר עליהם הדיבור שאינם יכולים לדבר דיבור הגון לפני הקב"ה.

ופרעה הקריב (י"ד, י') מד"ר: הקריב את ישראל לאביהם שבשמים, כשחולקין על האדם רודפין אותו והוא בורח בכל פעם להשי"ת אזי כל מה שחולקין עליו יותר מקרבין אותו יותר להשי"ת כי השי"ת בכל מקום בבחינת אם אסק שמים שם אתה, וזה שדרשו חז"ל ופרעה הקריב שהקריב את ישראל לאביהם שבשמים.

וישאו בני ישראל את עיניהם והנה מצרים נוסע אחריהם ויראו מאד ויצעקו בני ישראל אל ה' (י"ד, י') תיכף כשנשאו עיניהם והנה מצרים נוסע אחריהם הוא הס"מ לדוחפם שיעשו העבירה, העצה לזה הוא להתפלל להקב"ה, וזהו ויצעקו בני' אל ה' שיסיר השמן מאחריהם, כי אלמלא הקב"ה עוזרו לא היה יכול לו. (אהל תורה להגר"מ מדויקוב)

והנה מצרים נוסע אחריהם (י"ד, י') רש"י: בלב אחד כאיש אחד. המפרשים התעכבו אודות הגלוי הנפלא במתן תורה שהיו כאיש אחד בלב אחד (רש"י להלן י"ב, ב) לכאורה גם המצרים היו בלב אחד כאיש אחד, אלא ששני קל מקפל בתוכו משמעות עמוקה, אחדותם של ישראל היא אחדות פנימית של נפשות שנחצבו ממקור אחד, לכך אומר רש"י כאיש אחד בלב אחד, לא כן אצל אומות העולם הם לעולם אינם יכולים להגיע לאחדות של אמת לכל היותר בשל מובנות הנאה הם מסוגלים לחבור יחדיו ע"כ בשל לב אחד - אינטרס משותף הביא אותם לפעול כאיש אחד.

ויצעקו בני ישראל אל ה' (י"ד, י') כשישראל הגיעו אל הים מיד היה צריך להקדע אבל הקב"ה לא עשה כן אלא מקודם ויצעקו בני ישראל אל ה' כי הקב"ה מתאוה לתפלתן של ישראל. וזה הכוונה בדרשת חז"ל קשה זווגו של אדם כקריעת ים סוף (סוטה ב). כלומר מה שלפעמים יקשה לאדם למצוא זווגו וצריך להרבות בתפלה הוא כקריעת ים סוף שגם שם ראינו שהקב"ה התאוה לתפלתן.

ויאמר משה אל העם אל תיראו התיצבו וראו את ישועת ה' (י"ד, י"ג) 'ויאמר' מלשון התרוממות על דרך 'את ה' האמרת' (דברים כו, יז) משה רעיא מהימנא רומם והפיה רוח חיים גם כאלה מכני ישראל שהם בבחינת "העם" מלשון גחלים עוממות, עד שגם הם באו למדרגה של ראו את ישועת ה' בראיה מוחשית.

(מהר"ם מייזניץ שליט"א)

ה' ילחם לכם ואתם תחרישון (י"ד, י"ד) פירוש כל המלחמה שלכם תהא בשביל השי"ת ב"ה ואתם פירוש מה שנוגע לעצמכם תחרישון, כי כל הצעקה והמלחמה של איש המשכיל צריכה להיות בשביל גלות השכינה ולא בשביל צער עצמו, ובשביל זה ישלח לכם הקב"ה ישועה במהרה.

(אהבת שלום קאסוב)

האשק שיחת הרא"ש ז"ע"א פרשת וישב תשל"ב ה'בא לזכרו ע"י א.א.

הכח שלו, ולא הכח הגשמי שלו היא מציאותו האמיתית.

להכרה זו לא יוכל אדם להגיע אלא ע"י נסיונות. כי האדם קרוץ מחומר, וכל זמן שהוא לא מכיר את בוראו ע"י הבחירה כחומר אבוס בעליו הוא הבריה הכי מגושמת שיש בעולם, יותר מבהמות וחיות. אך כמו שהבהמה מכירה את האדון כך יכול האדם הזה להגיע לביטול בכח הבחירה, ולהכיר שיש מציאות שנותנת בו כוחות. אך כל זמן שלא הגיע לבחינת הביטול כבהמה הוזה שמכירה את האדון, אפילו אם הוא במדריגות הכי גבוהות של עבודה, ובביטול החזק ביותר, אם נשאר בו שמץ מה של מציאות הגוף עדיין אינו בשלימות של בחינת טמיר ונעלם - כמו הרבש"ע שהוא טמיר ונעלם - לא יוכל להכיר את בוראו. כי אין לנו הבנה מה זה הרבש"ע, ולא השגה בכח הרוחני שמפעיל אותנו, ורק "מבשרי", ממה שאני "אין", "אחזה אלוהה" - אוכל להכיר שיש כח המקיים ומפעיל אותי. ואת החומר הגשמי הזה אי אפשר להפוך לבחינת "אין" אלא ע"י עבודה ונסיונות.

ואמנם. את זה שחי בעולם הטבע הנסיונות מביאים אותו ליאוש גדול, ובשעה שהוא בא לידי נסיון הוא נשבר לשברי שברים ומסתובב שבור יומם וליל. אך מי שנאחז בקדושה ולא רק מדבר עליה, בשעה שהוא בא לידי נסיון עליו לקבוע בדעתו שהדבר הזה שרוצה לשבור אותו צריך להתהפך לרחמים, והפחד מהשברון שהוא עומד להשבר צריך שיביא אותו לפחד אחר - שלא יאבד את הבחינה של חומר אבוס בעליו. ואז, כאשר הוא מגיע לשלימות ההכרה של הסכנה, ולשלימות הפחד, מרמזים לו מן השמים את כל סודות

הפחד הזה יביא אותו להכיר את בוראו. כי בדרך הטבע כל פעולה שאדם עושה מביאה אותו לסיפוק, וכאשר הוא מצליח יש לו את הסיפוק הגדול ביותר, והסיפוק הזה מקיף אותו באש של תענוג שמשוהו נעשה על ידו. אולם הוא צריך לעבוד על עצמו בעוצמה הכי חזקה שהפעולה שהוא עושה תביא אותו לפחד גדול שמא ירגיש שהוא הפועל ועושה, וכתוצאה מן הפחד הגדול יעלם לו ממילא הסיפוק, ואז יבוא להכיר את בוראו. וכמו הבהמה שהקב"ה ברא לה חוש להכיר את בעה"ב ע"י האבוס, וכשנמצאת באיבוס מיד היא נזכרת בבעל הבית שמאכיל אותה שם תמיד, היות שהורגלה תמיד לקבל ממנו שם אוכל. כמו כן, כאשר האדם חי במציאות של סיבות, ומכיר בעצמו שלא הוא המוציא לפועל של הפעולות שעושה - כל פעולה שעושה מזכירה לו את סיבת הסיבות הפועל ועושה באמצעותו.

ובכדי לבוא לבחינה זו - שכדוגמת הבהמה שמכיר את האדון מכח התענוג הגשמי שהוא מספק לו הוא יכיר מתוך הפעולות שלו שכל כוחותיו הם לא כוחות של בחינת "גוף" רק כוחות רוחניים (בחינת "נפש") שפועלים בו הוא צריך להגיע לבחינה של פחד. סכנה. זה האיבוס שלו. וכמו שהבהמה מכירה את בעה"ב ע"י האבוס, כך הוא יכיר את כוחות שפועלים בו באמצעות הסכנה. כי בשעה שהוא עושה פעולה - ולא משנה מה - שמביאה אותו לגדלות, הוא חי אז בכח הגוף שלו, ואפילו אם הוא בדרגה של "עבודה" והוא עובד עבודת הבורא, בלתי אפשרי שיגיע לשלימות הביטול אם לא חי בפחד מהסכנה שמא ישכח שהכח האמיתי שפועל בו הוא טמיר ונעלם ולא

כזה כח קדושה לעולם נופל פחד על המזיקים שהם הולכים לאבד את הכח שלהם. וכל הני כלבין דחציפין מתהלכים סביב לצדיק אמת - שהוא אמת כמו חותמו של הקב"ה - ורוצים ממנו את שלימות התיקון של כל הניצוצות שהם הוציאו מהקדושה והורידו לעולם התחתון, שהוא עולם הקליפות.

והאמת היא שכל הקיום והמציאות של העולם התחתון הזה היא מאתנו, מחמת שאיננו חיים בשלימות הקדושה ע"י ביטול, ואין אנו חיים בפחד מהסכנה הגדולה שנאבד את ההכרה הנכונה, ושוב לא נהיה כמו אותו תינוק שיש לו חוש להכיר את האמא וכל הזמן הוא מפחד שהאמא לא תלך. רק הצדיק אמת שהגיע לשלימות חי כל הזמן בפחד שלא יאבד את הריח של האמא, ובנוסף יש לו גם פחד נורא מהני כלבין דחציפין שמסתובבים סביבו ונובחים וצועקים. ולמרות שהם רוצים להשיג על ידו את השלימות שלהם, שיגיעו לשורשם לפני חטא עץ הדעת, ועל כן יש להם הכנעה מפניו, עם כל זה הם נובחים ככלבים וצועקים, כי חבל להם להפסיד שיותר לא יוכלו להזיק את הבריאה ואת האדם, שמזה הם מקבלים את החיות שלהם. על החיות שהם חוטפים מהקדושה אין להם שלטון, השליטה היא בידי הצדיק אמת, כי כשהוא קם הקליפה נופלת. ועל כן ההכנעה שיש להם מפני הצדיק אינה אמיתית, רק הכנעה מתוך פחד, ולכן הם נובחים. (כמו שאנו רואים היום שהמצרים מפחדים מן היהודים ולכן יש להם הכנעה, ועם כל זה הם נובחים ככלבים).

ואף שאין להם כל כח לפגוע בצדיק אמת גופו, כי הוא השלם בתכלית השלימות יכול להכנס לתוך כת ה"כלבין דחציפין" והם לא יכולים לנגוע בו, כמו שהם לא יכולים לנגוע בקוב"ה

התורה, ומראים לו במוחש את הטמיר ונעלם. עבורו הרבש"ע הוא לא טמיר ונעלם, הרבש"ע בעצמו הולך איתו ומתגלה לפניו, והוא חי עם הרבש"ע כמו בן שחי עם האמא וכבר יש לו שכל להרגיש מה זה אמא.

האדם הזה שעבר את כל שבעת מדורי גיהנום, הוא מתעלה מעל ה' רקיעים, והקדושה שוכנת עליו. כי כנגד ז' הרקיעים שיש בקדושה (שעליהם משכן השכינה) יש בטומאה ג"כ ז' רקיעים (של גדלות עצמו) זה לעומת זה, וביד האדם ניתן הכח שכאשר הוא מגיע לשלימות הביטול או כל ה' רקיעים והמסכים בטלים ומבוטלים כלפיו, והוא בעצמו נהיה הבחינה של ז' רקיעים שעליו שוכנת הקדושה. כי כשמגיע לשלימות של הביטול שכל ה' רקיעים נתבטלו, אז נהיה אצלו שלימות הנפש, והוא מגיע לבחינה של תוהו ובוהו. ואז, כאשר הוא מהפך את הכוחות של הגוף לכח הנפש מתבטלת המציאות שלו לגמרי, והוא נהיה שלימות של "אמונה" שאין הוא מציאות כלל, כשם שמציאות קוב"ה בעולם היא בבחינת "תוהו ובוהו" שא"א להשיגו רק באמונה.

והצדיק הזה חי כל ימיו בפחד נורא, חלילה לו להתנתק, היות שהוא חי בעולם ה"תוהו ובוהו" אסור לו לאבד את הסכנה והפחד אפילו למשהו שבמשהו. בנוסף לזה יש לו גם פחד נורא מהסטרא אחרא, כי הצדיק הזה שחי בבחינת "תוהו ובוהו" הוא לא חי עם הקדושה, הוא חי עם עולם הטומאה בבחינת "וחטאתי נגדי תמיד", ועל כן כל חייו הוא שרוי בפחד נורא מכוחות הטומאה שרודפים אחריו. כי כשהצדיק מגיע לדרכים האלו כל המזיקים סובבים אותו, אין שום מזיק בעולם שלא נדבק אליו. מדוע הם נדבקים אליו, כי בשעה שיורד

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

המשך מעמ' קודם

397
T

באמונה פשוטה. כי הרבש"ע הוא טמיר ונעלם
שאי אפשר להשיג אותו ולהבינו, ואפילו
המלאכים השרפים וחיות ואופני הקודש אינם
יודעים את מקום כבודו ושואלים "איה מקום
כבודו". וגם מדריגת הצדיק אמת היא יותר
גבוהה ממציאות הקדושה של המלאכים, ואנו
שואלים "איה מקום כבודו". וכאשר כל כלל
ישראל יגיע לבחינה של צדיק אמת אז יהיה
בחינה של "מלא כל הארץ כבודו", לא ישאלו
עוד "איה מקום כבודו" כי כל אחד יכיר את
מציאות הוי', ותהיה מחית עמלק בשלימות,
ולא יהיה לו יותר קיום. וממילא יתבטלו כל
הקליפות ויפסיקו כל הקטרוגים, ויהיה בחינה
של "והשיב לב אבות על בנים ולב בנים על
אבותם", ואנו נחיה כמו שיעקב אבינו רצה -
שלא יצטרכו לעבור את כל הגלויות והיסורים
בכדי להגיע לישוב הדעת ולהכרת הבורא.

המשך יבוא אי"ה

ובעולם הבריאה שהרבש"ע ברא בששת ימי
בראשית לפני חטא עץ הדעת. אך מכיון שאין
בכוחו של הצדיק לתקן את שלימות התיקון
הכללי והפרטי של העולם, לכן יש להם עוד כח
בעולם. הצדיק אמת יכול רק למשוך את כלל
ישראל שכולם יגיעו לבחינה של העבודה שלו
ויעבדו את העבודה הזאת, וכאשר העולם יגיע
לבחינה של "ומלכותו בכל משלה" ויכירו את
כח מלכותו בכל מציאות הטבע שנגרמה
בעטיה של חטא עץ הדעת, ממילא יתבטלו כל
הקליפות.

חטא עץ הדעת הוא שורש כל החורבנות,
בגללו אנו חיים בחורבנות, ועד היום אנו חיים
כל רגע בפחד מהנחש הקדמוני וסיעתו, ואנו
מפחדים מ"הני כלבין דחציפין" שלא יתקפו
אותנו חלילה. ועל כן אנו זקוקים לצדיק האמת
שיגן עלינו. אותו צדיק אמת שהגיע לשלימות
הביטול, והוא בבחינת "תוהו ובוהו", ובבחינת
אמונה פשוטה, כמו שאין השגה ברבש"ע רק

שהשמחה במעונם

הר"ר בנימין סירוטה ומשפ' להולדת הנכד

הר"ר יעקב סירוטה ומשפ' להולדת הבן

הר"ר ישעיהו בורנשטיין ומשפ' לנישואי הבת

ח"ל ע"י

מערכת החברותא
רח' ערני 3

02 - 5829688 ☎

02 - 5325477 פקס:

ת.ד. 5080

ירושלים 91050

כוס תנחומים

הר"ר יששכר דב בערל הלפרין הי"ו

על פטירת אביו ר' ישראל מאיר ז"ל

ת. ג. צ. ב. ה.

לעילוי נשמת מוה"ר ר' אשר ב"ר אריה מרדכי זצ"ל זי"ע